

НАЗИВ ФАКУЛТЕТА: ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

-обавезна садржина- свака рубрика мора бити попуњена

(сви подаци уписују се у одговарајућу рубрику, а назив и место рубрике не могу се мењати или изоставити)

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<p>1. Датум и орган који је именовано комисију 09.06.2015, Наставно научно веће Правног факултета у Новом Саду</p> <p>2. Састав комисије са знаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен: <i>Др Валерија Шаула</i>, редовни професор, ужа научна област међународноправна, Правни факултет Универзитета у Бањој Луци, 13.04.2009. <i>Др Бернадет Бордаш</i>, редовни професор, ужа научна област међународноправна, Правни факултет у Новом Саду, Универзитет у Новом Саду, 15.06.2006. <i>Др Петар Бундић</i>, доцент, ужа научна област међународноправна, Правни факултет у Новом Саду, Универзитет у Новом Саду, 15.09.2013.</p>
II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
<p>1. Име, име једног родитеља, презиме: СИНИША (НЕБОЈША) НОВКОВИЋ</p> <p>2. Датум рођења, општина, држава: 17.05.1983. НОВИ САД, НОВИ САД</p> <p>3. Назив факултета, назив студијског програма дипломских академских студија – мастер и стечени стручни назив НОВИ САД, 2006, АКАДЕМСКЕ ДИПЛОМСКЕ СТУДИЈЕ, ДИПЛОМИРАНИ ПРАВНИК НОВИ САД, 2007, АКАДЕМСКЕ ДИПЛОМСКЕ СТУДИЈЕ - МАСТЕР, ДИПЛОМИРАНИ ПРАВНИК - МАСТЕР, МЕЂУНАРОДНО ПОРОДИЧНО ПРАВО ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ</p> <p>4. Година уписа на докторске студије и назив студијског програма докторских студија: 2008.г., Докторске студије Приватно право</p> <p>5. Назив факултета, назив магистарске тезе, научна област и датум одбране: -</p> <p>6. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука: -</p>
III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:
<p>„ПРИПАДНОСТ ПРИВРЕДНИХ ДРУШТАВА КАО ЕЛЕМЕНТ СЛОБОДЕ НАСТАЊИВАЊА У ПРАКСИ СУДА ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ“</p>

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Навести кратак садржај са назнаком броја страна, поглавља, слика, шема, графикона и сл.

Докторска дисертација кандидата Синеше Новковића има обим од 244 стране компјутерски обрађеног текста, тип слова New Times Roman, величина слова 12, проред 1,5. Текст обухвата кључне документацијске информације, резиме, садржај и списак литературе. У раду је наведено 123 референци, не рачунајући списак међународних конвенција, судских одлука, примарних и секундарних извора права Уније, националних извора права и судске праксе. Укупан број фуснота је 657.

Дисертација садржи Увод, два дела и Закључна разматрања. И први и други део садрже по четири поглавља.

Након Увода следи Први део под називом „Припадност привредних друштава“ који се састоји од четири главе: „Појам припадности привредних друштава“ (Глава I) која као посебан наслов обухвата проблем „Обим (поље примене) меродавног права за привредна друштва“; „Теорије о припадности привредних друштава“ (Глава II), са три наслова: „Теорија стварног седишта“ (1), „Теорија оснивања“ (2), „Друге теорије о припадности привредних друштава“ (3); овај последњи садржи два подналова: „Теорија разликовања“ и „Теорија преовлађивања“; „Припадност привредних друштава у националним законодавствима“ (Глава III) која обухвата наслове „Државе које прихватају теорију оснивања“ (1), с поднасловима: Холандија, Швајцарска, Сједињене Америчке Државе; „Државе које прихватају теорију стварног седишта“ (2), с поднасловима: Немачка и Италија; „Припадност привредних друштава у праву Републике Србије“ (3); „Међународне конвенције и други документи о питању припадности привредних друштава“ (Глава IV) која садржи три наслова: „Хашка конвенција о узајамном признању правног субјективитета привредних друштава“ (1); „Конвенција Европске економске заједнице о узајамном признању привредних друштава“ (2); „Конвенција о надлежности и извршењу пресуда у грађанским и привредним стварима“ (3).

Други део под називом „Припадност привредних друштава као елемент слободе настањивања у праву Европске уније“ подељен је на четири главе: „Слобода настањивања у праву Европске уније“ (Глава I) са посебним насловом „Надлежност Суда ЕУ за одлучивање о претходним питањима“ (1); „Пракса Суда Европске уније поводом припадности привредних друштава као елементу слободе настањивања“ (Глава II) са тринаест наслова који представљају судску праксу Суда ЕУ: Случај Segers (1); Случај Daily Mail (2); Случај Powell Duffryn (3); Случај Centros (4); Случај Überseering (5); Случај Inspire Art (6); Случај Marks & Spencer (7); Случај Sevic (8); Случај Cadbury Schweppes (9); Случај Cartesio (10); Случај National Grid Indus (11); Случај Vale (12); Случај A Oy (13); „Утицај праксе Суда ЕУ на питање припадности привредних друштава“ (Глава III) која обухвата четири наслова: „Утицај праксе Суда ЕУ на тумачење обима слободе настањивања“ (1); „Утицај праксе Суда ЕУ на практичну примену владајућих теорија о припадности привредних друштава“ (2); „Утицај праксе Суда ЕУ на будућност теорија о припадности привредних друштава“ (3); „Утицај праксе Суда ЕУ на национална законодавства држава чланица Европске уније“ (4); „Прекогранично кретање привредних друштава у ЕУ у светлу праксе Суда ЕУ поводом питања припадности привредних друштава“ (Глава IV) која садржи наслове: „Појам прекограничног кретања привредних друштава“ (1); „Прекогранично кретање у светлу теорија о припадности привредних друштава“ (2); „Прекогранични премештај седишта привредних друштава у ЕУ“ (3); „Прекогранично кретање привредних друштава у праву ЕУ“ (4) са поднасловима: „Уредба о Статуту Европског привредног друштва“ (4.1); „Директива о прекограничном спајању привредних друштава са ограниченом одговорношћу“ (4.2); „Нацрт Статута Европског привредног друштва“ (4.3); „Нацрт Четрнаесте директиве о прекограничном премештају седишта привредног друштва“ (4.4).

Након другог дела следе Закључна разматрања и преглед коришћене литературе и правних извора.

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

У Уводу рада постављен је проблем истраживања, а то је питање да ли постојеће законодавство Европске уније пружа довољан правни основ за слободно кретање привредних друштава међу државама чланицама ЕУ из разлога недовољне легислативне активности органа ЕУ, а која има за последицу правну празнину у секундарном праву уније у погледу припадности привредних друштава, коју покушава да попуни Суд ЕУ тумачењем одредаба о слободи настањивања из Уговора о функционисању Европске уније. У Уводу се као циљеви истраживања наводе приказ постојећег стања у области припадности привредних друштава у праву уније, обрада праксе Суда ЕУ у светлу слободе настањивања и одређивање утицаја праксе Суда ЕУ на национална законодавства држава чланица и утврђивање практичних консеквенци одлука Суда. Циљ рада представља и проналажење потенцијалног решења проблема припадности привредних друштава путем одређивања начела која би представљала равнотежу између тержњи ЕУ да прошири законодавна овлашћења на уштрб надлежности и супротстављених тежњи држава чланица да заштите своје јавне интересе.

У првом делу кандидат испитује основна питања припадности привредних друштава и међународноприватноправне проблеме који настају из различитости теоријских приступа и законских решења у различитим државама у регулисању тих питања. Претходно се разматра сам појам припадности привредних друштава који се везује за правни субјективитет неког лица и његову способност да буде носилац права и обавеза наглашавајући разлику између способности физичких и правних лица, што је уобичајени приступ у теоријским расправама. Истичући чињеницу да су правна лица творевине права, и то права одређене државе, долази се до проблема признавања правног субјективитета правних лица основаних по праву једне државе у другој држави као и признавања обима субјективитета у односу на онај који постоји у држави у којој је правно лице настало и у којој постоји. Признање субјективитета правних лица у другим државама је једно од најважнијих питања праксе односа са иностраним елементом које омогућује одвијање привредних односа у условима глобализације и оно се уобичава у појам припадности привредних друштава. Кандидат одређује појам као правну везу између неке државе и правног лица путем које то правно лице постаје носилац права и обавеза, и долази и под јурисдикцију те државе (Глава I). У глави II истражују се везе које се у теорији и пракси сматрају неопходним и довољним да би одредиле припадност правних лица – тако и привредних друштава – као домаћих или иностраних. Приказују се и критички вреднују теорија стварног седишта и теорија оснивања, као и друге теорије о припадности привредних друштава (теорија разликовања и теорија преовлађивања) које су оставиле трага више у теоријским истраживањима проблема него у законодавној пракси држава. Детаљно се истражују и приказују теорија стварног седишта и теорија оснивања као две распрострањене и примењиване у пракси, уз навођење предности и недостатака сваке понаособ као и из угла међусобно упоредивих својстава. Посебно се истиче њихово разматрање с обзиром на последице њихове примене у погледу циљева које се начелно могу постићи усвајањем и применом једне од њих, као што је привлачење страних инвестиција, заштита јавног интереса, поверилаца, пореске политике и избалансираног тржишта. Такође се наглашава да две главне супротстављене теорије у пракси њихове примене у различитим државама попримају облик сукоба који има за веома озбиљну последицу непризнавање привредних друштава које су законито основане и које постоје у једној држави у некој другој држави чија су мерила различита, али у сваком случају легална. Такве последице подразумевају потенцијално онемогућавање одвијања привредних односа и активности на глобалном плану. Након ових излагања кандидат проучава на основу претходно размотрених теоријских приступа о припадности привредних друштава прописе одабраних националних законодавстава методом који показује нормативно уобличење одредаба међународног приватног права о припадности привредних друштава и анализира последице њихове практичне примене (Глава III). Први део рада закључује разматрања невеликог броја покушаја конвенцијског уређења питања припадности привредних друштава које нису уродиле плодом, али су показале с једне стране на потребу да се питање регулише на ширем плану и истовремено велике разлике у ставовима држава које су још увек непремостиве (Глава IV).

Други део рада посвећен је разради хипотезе коју је кандидат формулисао у Уводу. Да би доказао хипотезу његова истраживања су усмерена у два правца: нормативном и практичном (Глава I и II), да би након тога дао синтезу у оригиналном вредновању утицаја праксе Суда ЕУ на одређивање припадности привредних друштава (Глава III). На крају следи истраживање стања законодавства ЕУ о прекограничном кретању привредних друштава у ЕУ у светлу праксе Суда ЕУ поводом питања

припадности привредних друштава (Глава IV) чиме се доказује основаност хипотезе. У Глави I разматра се начело слободе настањивања као једног од темељног начела Европске уније од њеног настанка и остваривања концепта унутрашњег тржишта. Кандидат полази од нормативне анализе чланова 49-55 Уговора о функционисању Европске уније, да би се показало да одредбе не дају јасне одговоре на одређивање њиховог поља примене, а један од разлога јесте и непостојање правила о одређивању припадности привредних друштава у праву Уније. У Глави II кандидат истражује праксу Суда ЕУ која се односи на обим слободе настањивања привредних друштава и укључује како проблематику припадности привредних друштава која се може појавити као сметња остваривању слободе настањивања због различитих критеријума који су усвојени у различитим држава чланицама, тако и друге националне прописе држава чланица који ту слободу ограничавају ради заштите националних јавних интереса. У овом простору кандидат спроводи вредну анализу тринаест судских предмета чији је значај признат у упоредним теоријским радовима као и у самој пракси Суда јер имају снагу прецедената. При том кандидат полази од јединственог методолошког приступа који обухвата чињенично стање, питања упућена Суду у поступку одлучивања о претходним питањима, одлуку, односно ставове Суда и критичку оцену са аспекта проблематике припадности привредних друштава, нарочито са аспекта даље одрживости теорије стварног седишта, и ограничења у остваривању слободе настањивања. Овај део рада је посебно значајан јер на једном месту представља све значајне одлуке Суда ЕУ и тако кроз синтезу омогућује оцену утицаја праксе на остваривање слободе настањивања, као и оцену утицаја праксе на поједина питања припадности привредних друштава, али и оцену одрживости теорије стварног седишта наспрам теорије оснивања у оквиру реализације начела слободе настањивања привредних друштава. Кандидат истражује судску праксу Суда ЕУ по хронолошком редоследу, што је прихватљиво, иако је могао да буде усвојен и другачији приступ при класификацији предмета, на пример према врсти и квалитету спорних питања упућених Суду ради тумачења права уније; на тај начин би закључци били транспарентнији, али ни примењено мерило не утиче на резултате. Вредновање ставова Суда ЕУ о припадности привредних друштава као елементу слободе настањивања кандидат излаже у Глави III имајући у виду утицај тих ставова на четири питања: на обим слободе настањивања, на практичну примену владајућих теорија о припадности привредних друштава, на будућност теорија о припадности привредних друштава и на национална законодавства држава чланица ЕУ. У погледу првог питања кандидат закључује да ниједна од тачака везивања из члана 54 УФЕУ (регистровано седиште, централна управа и место претежног обављања делатности), нема примат у односу на друге, те да су све оне усмерене у сврху остваривања слободе настањивања, без обзира на могуће различите ефекте примене тих тачака везивања у пракси; Суд је у својим пресудама од случаја до случаја отклањао препреке остваривању слободе настањивања које су засноване у националним прописима држава чланица али тај приступ није довољан за решавање проблема у целости, јер то и није у надлежности Суда, већ би то требало да ураде законодавни органи ЕУ, а такви прописи недостају. У погледу другог питања кандидат анализира четири ситуације прекограничног премештања седишта привредног друштва и закључује да пракса Суда ЕУ не даје јасна решења, те сматра погрешним становиште Европске комисије из 2007.г. да одложи разматрање предлога Четрнаесте директиве с позивом на недовољно разјашњење проблема у пракси; овакав став имплицира већи степен прихватљивости теорије оснивања у погледу припадности привредних друштава у државама чланицама јер се њеном применом стварна седишта привредних друштава, односно центри њиховог управљања и контроле, могу прекогранично премештати без потребе за поновним оснивањем тих друштава у другим државама чланицама. Кандидат истиче да је међу теоретичарима постигнут је консензус око тога да су одлуке Суда јасно установиле право оснивача привредних друштава да слободно бирају место оснивања друштва на територији ЕУ, без обзира на место где се стварно налазе оснивачи, односно органи управљања друштвом, као и без обзира на то на чијој територији друштво врши своју делатност. У погледу трећег питања кандидат долази до закључка да Уговор о функционисању ЕУ не даје директан одговор на питање која од две супротстављене теорије има примат у праву ЕУ, али констатује да Суд ЕУ, у одсуству правних правила о припадности привредних друштава у праву ЕУ, нема овлашћења да ставља ван снаге националне норме држава чланица. То значи да су државе чланице слободне да регулишу питања која се односе на привредна друштва основана по њиховом праву, али да су у обавези да признају привредна друштва основана у другој држави чланици, а самим тим и пуну примену права које је меродавно за то друштво. На основу праксе Суда кандидат заузима став да теорија стварног седишта није превазиђена, нити је непримењива, већ да се она не може

примењивати у свом пуном обиму и уз све последице које производи њена примена. Наметање обавезе државама чланицама да признају статус привредног друштва које је прописно основано у другој држави чланици кандидат сматра за корак унапред ка бољој покретљивости привредних друштава у ЕУ, али истиче да та обавеза није довољна да обезбеди несметано обављање привредне делатности као и успостављање јединственог тржишта без икаквих препрека, већ се заузима за даљу хармонизацију правних правила међународног приватног права држава чланица ЕУ и привредног права ЕУ. Разматрањем четвртог питања кандидат анализира како су државе чланице које су припадност привредних друштава одређивале према теорији стварног седишта под утицајем ставова Суда ЕУ постепено мењале своје норме у правцу прихватања теорије оснивања (Мађарска, Аустрија, Немачка, Уједињено Краљевство). Последња глава другог дела рада посвећена је проблематици прекограничног кретања привредних друштава у ЕУ у светлу праксе Суда ЕУ поводом питања привредних друштава (Глава IV). Ова разматрања доводе у везу проблематику прекограничног кретања привредних друштава уопште са остваривањем слободе настањивања у ЕУ. У том циљу се одређује појам прекограничног кретања привредних друштава уопште и испитују могућности његовог остваривања у зависности од теорија о припадности привредних друштава и модалитета прекограничног кретања. У контексту начела слободе настањивања у ЕУ прекогранично кретање привредних друштава је слободно, али оно у стварности јесте ограничено због различитих ставова националних права држава чланица који произлазе из сукоба теорије оснивања и теорије стварног седишта. Ту кандидат поново долази до констатације да одсуство хармонизованих правила права уније не оставља другу могућност већ само примену националних права држава чланица која одређују меродавно право за привредна друштва (*lex societatis*), и детаљно анализира модалитете прекограничног кретања са аспекта државе иселења и државе уселења. Да би слика коју даје анализа правила међународног приватног права била конкретизована кандидат даје и пресек одговарајућих супстанцијалних правила држава чланица, а на крају разматрања излаже и правила права ЕУ о овим питањима. Право ЕУ у области прекограничног кретања привредних друштава развија се под утицајем праксе Суда ЕУ, са циљем да се путем позитивне хармонизације права држава чланица дошло до системског уређења да би се постигла правна сигурност и предвидивост. Ова разматрања у раду значајна су нарочито због свеобухватности и имају високу информативну вредност за даља истраживања у циљу решавања питања припадности привредних друштава ради остваривања начела слободе настањивања.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ НА ОСНОВУ РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

Таксативно навести називе радова, где и када су објављени. Прво навести најмање један рад објављен или прихваћен за објављивање у часопису са ISI листе односно са листе министарства надлежног за науку када су у питању друштвено-хуманистичке науке или радове који могу заменити овај услов до 01. јануара 2012. године. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду о томе.

Синиша Новковић, *Право на настањивање и припадност привредних друштава у праву Европске уније*, Гласник Адвокатске коморе Војводине, књига 73, број 10, октобар 2013. године, стр. 506-520.

VII ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Основни проблем рада је припадност привредних друштава као елемента слободе настањивања у праву ЕУ.

Резултати истраживања показују да одредбе Уговора о функционисању ЕУ не дају јасну слику о томе коју теорију о припадности привредних друштава треба примењивати како би привредна друштва несметано уживала слободу настањивања. Пошто нема одговарајућих примарних извора права пажњу треба усмерити ка развоју секундарних извора, али досадашње иницијативе на овом пољу нису имале великог успеха. Правна теорија указује да основни проблем представља немогућност примене само једног мерила који би био примењив у свим случајевима одређивања припадности привредних друштава. Разлог томе кандидат налази у нужном преплитању више правних области (пореско, радно, привредно, међународно приватно) код прекограничних привредних односа, а те правне области постоје на различитим нивоима власти (ЕУ и државе чланице).

Неуспеси законодавних органа ЕУ да правно уреде питање припадности привредних друштава дали су слободу Суду ЕУ да буде веома активан у креирању судске праксе поводом припадности привредних друштава у контексту тумачења слободе настањивања. На овом нивоу је видна разлика између либералистичког приступа Суда са једне стране, и протекционизма ког поједине државе чланице потенцирају у својим националним правима, као и кроз законодавне органе ЕУ. Због тога кандидат сматра потребним да органи ЕУ створе нови правни инструмент који би на свеобухватан начин заменио садашње партикуларно право у овој области. Кандидат решења види у кодификацији праксе Суда ЕУ, у већој ангажованости органа ЕУ на законодавном плану и у већој активности и сарадњи држава чланица по овом питању. Прихватљиво решење по питању припадности привредних друштава подразумева компромис између две владајуће теорије – стварног седишта и оснивања.

Две теорије, међутим, није лако приближити јер разлике између њих представљају разлике у поимањима обима државног суверенитета у државама чланицама. Стимулисање развоја привреде привлачењем страних инвеститора води прихватању теорије оснивања, а остваривање што је могуће веће контроле привредних активности на домаћој територији омогућује теорија стварног седишта. Одавде произлази да ниједна од две теорије не узима за тачку везивања оне критеријуме који су заиста у најближој вези са датим односом, већ оне које више одсликавају стање основних националних, економских и правних постулата држава које их примењују. Филозофија теорије оснивања потиче из држава које имају традиционално јаку међународну трговину, које, стога, проблему прилазе на отворенији и флексибилнији начин стављајући у први план пре свега слободу трговине и принцип сигурности у привредним односима. Кандидат сматра да је приступ теорије оснивања прихватљивији у односу на теорију стварног седишта, јер се његовом применом мође на врло лак начин утврдити да ли је неко привредно друштво прописно основано у одређеној држави, те се након тога таквом друштву може признати статус у другој држави. Теорија стварног седишта полази од стварне везе између привредног друштва и одређене државе. Тешкоћа примене те тачке везивања, међутим, налази се у чињеници да је у савременом пословном свету врло тешко фактички утврдити где се налази стварно седиште привредног друштва, а и правне дефиниције стварног седишта су различите у различитим правним системима. Уз то, присталице теорије стварног седишта, према мишљењу кандидата, нису ни у ком случају спремне да одступе од стриктне примене ове теорије плашећи се „делаверског синдрома“. Кандидат решење овог проблема види у разради другог начина заштите јавног интереса и права терћих лица који не би угрожавао слободу прекограничних кретања привредних друштава и слободу трговине.

Истраживања показују да право ЕУ све више иде ка прихватању теорије оснивања као преовлађујуће о припадности привредних друштава што се може видети из пресуда Суда ЕУ и одређених промена у националним законодавствима. Оно што је веома важно јесте, да Пракса Суда ЕУ показује да се разлике између ове две теорије могу премостити, а да при том не дође до напуштања једне од њих. Тако би се из теорије оснивања прихватило начело аутономије воље оснивача, док би се из теорије стварног седишта прихватио став да државе чланице имају право да интервенишу у одређеним питањима из домена права привредних друштава, када је то потребно ради заштите одређеног општег интереса. Кандидат сматра да би решење овога проблема могло бити у прихватању правила да привредна друштва основана у једној држави чланици ЕУ морају бити призната у другој држави чланици, да се на то привредно друштво има применити право

државе оснивања, са ограничењем да се на привредна друштва којима се стварно седиште не налази у држави оснивања могу применити одређена правна правила државе стварног седишта у случајевима када то налаже општи интерес.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.

Кандидат у свом раду доказује своје тезе добром употребом свих релевантних метода научног истраживања. Излагања су заснована на исцрпном приказу теоријских ставова који су подвргнути критичком сагледавању када то захтева тема дисертације. Посебно се истиче концизно излагање и приказ праксе Суда ЕУ на основу којих кандидат гради добро аргументоване закључке и предлоге које сматра потребним у проналажењу бољих нормативних решења. Из реченог следи да је оцена начина приказа и тумачења резултата истраживања позитивна.

IX КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Експлицитно навести да ли дисертација јесте или није написана у складу са наведеним образложењем, као и да ли она садржи или не садржи све битне елементе. Дати јасне, прецизне и концизне одговоре на 3. и 4. питање:

1. Да ли је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме
Докторска дисертација написана је у потпуности у складу са пријављеним концептом и елементима наведеним у пријави теме.

2. Да ли дисертација садржи све битне елементе
Докторска дисертација садржи све битне елементе.

3. По чему је дисертација оригиналан допринос науци
Докторска дисертација представља темељну научну обраду проблема припадности привредних друштава као субјеката привредноправних односа са елементом иностраности. Овај проблем је непрестано присутан и у упоредној правној теорији и у упоредној судској пракси пошто су нормативна решења појединих држава условљена различитим или, чак, супротним интересима националних законодаваца. Ти интереси спречавају како унификацију супстанцијалних нормативних решења путем међународних конвенција, али исто тако и унификацију правила националних међународних приватних права у форми усвајања јединствене тачке везивања која би указивала на меродавно право и јединствених правила за решавање питања признавања иностраних привредних друштава које је питање део ове проблематике.

Постављање овог проблема у контекст права једне регионалне међународне организације, као што је Европска унија, због чињенице да њено законодавство има карактеристике наднационалности, представља истраживачки изазов који захтева свеобухватно разматрање теорије, судске праксе и постојећих или будућих нормативних решења на разним нивоима стварања права. Супротстављени ставови држава чланица изражени у њиховим националним правима по питању припадности привредних друштава каналишу се кроз неопходност остваривања начела слободе настањивања, као једне од основних слобода у ЕУ, ка нужном усклађивању националних права држава чланица и указују на потребу развоја супстанцијалног и међународног приватног права ЕУ. У том дугачком процесу пракса Суда ЕУ је основни извор истраживања и свеобухватног разматрања проблема у свим његовим видовима, а пресуде тог Суда представљају путоказ за постизање изbalансираног нормативног решења прихватљивог за државе чланице ЕУ ради остваривања слободе настањивања.

Овакав приступ и начин обраде проблема који је кандидат спровео у изради докторске дисертације, уз критичку анализу и изражавање сопствених ставова, као и изношење предлога решења основног проблема за потребе уједначавања права у области припадности привредних друштава уопште, представља значајан допринос домаћој науци који ће, може се претпоставити, послужити као незаобилазан извор при проучавању не само проблема припадности привредних друштава уопште, већ пре свега у проучавању права ЕУ у Србији, нарочито у периоду који предстоји пре него што Србија испуни услове за пуноправно чланство.

4. Недостаци дисертације и њихов утицај на резултат истраживања
Дисертација нема недостатака који би утицали на резултате истраживања.

X ПРЕДЛОГ:

На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже:

- да се докторска дисертација прихвати, а кандидату одобри одбрана
Полазећи од напред наведених ставова Комисија предлаже Наставно-научном већу Правног

Факултета Универзитета у Новом Саду да прихвати позитивну оцену докторске дисертације „ПРИПАДНОСТ ПРИВРЕДНИХ ДРУШТАВА КАО ЕЛЕМЕНТ СЛОБОДЕ НАСТАЊИВАЊА У ПРАКСИ СУДА ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ“ и да кандидату Синиши Новковићу одобри јавну одбрану.

НАВЕСТИ ИМЕ И ЗВАЊЕ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ
ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

Председник комисије
Др Валерија Шаула, редовни професор
Правног факултета Универзитета у Бањој Луци

Члан комисије
Др Бернадет Бордаш, редовни професор
Правног факултета Универзитета у Новом Саду

Члан комисије
Др Петар Ђундић, доцент Правног
факултета Универзитета у Новом Саду

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење односно разлоге због којих не жели да потпише извештај.